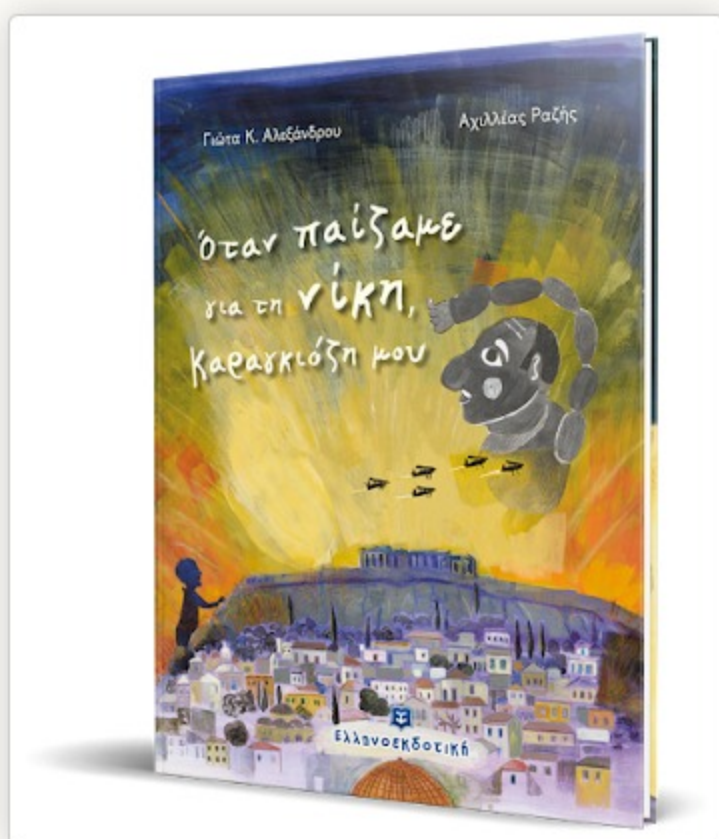

Όταν παίζαμε για τη νίκη, Καραγκιόζη μου

Συγγραφέας: **Γιώτα Κ. Αλεξάνδρου**

Εικονογράφηση: **Αχιλλέας Ραζής**

Εκδόσεις: Ελληνοεκδοτική

Οι ιστορίες της Γιώτας Αλεξάνδρου έχουν τη χρυσόσκονη των παραμυθιών και το φως μιας όμορφης μέρας. Ωστόσο σε αυτό το βιβλίο έχουμε να κάνουμε με ιστορικά γεγονότα. Αλήθεια πώς στήνεται ένας ιστορικός απολογισμός; Μόνο με ονόματα, χρονολογίες και τοπωνύμια; Μια φορά κι έναν καιρό οι άνθρωποι πίστευαν πως μέσα στις σελίδες της Ιστορίας χωράνε μόνο η ψυχρή λογική και η αντικειμενικότητα. Από τότε πέρασαν χρόνια πολλά.

Πλέον ο φακός της Ιστορίας εστιάζει στο συναίσθημα και την καθημερινότητα.

Μέσα στο βιβλίο της Γιώτας Αλεξάνδρου οι ήρωες γίνονται σκιές διαβατάρικες στο σεντόνι της ζωής. Κατεβαίνουν στο κέντρο της Αθήνας, ενώ βρέχει «όχι» και «ζήτη». Το φεγγάρι φοράει ένα δικοχο χακί. Το ραδιόφωνο και οι εφημερίδες διαλαλούν τις νίκες και η Βέμπο τραγουδά ξανά και ξανά τους ίδιους στίχους.

Δε γίνεται η Ιστορία να αδιαφορεί για το συναίσθημα. Δεν πρέπει ν' αφήνει έξω από τα σημαντικά την καθημερινή ζωή.

Ο πατέρας λείπει στο μέτωπο και ο γιος διαβάζει ξανά και ξανά κάθε γράμμα του. Μέχρι να έρθει το επόμενο. Η ήττα θα τρυπώσει στα σπίτια μέσα από ασφαλισμένα παραθύρια και στόματα. Ο ελληνικός λαός θα προσγειωθεί σε ένα προβληματικό παρόν, επειδή η στρατιωτική ηγεσία πρόδωσε και η πολιτική δραπέτευσε.

Σκιές είναι κι αυτοί που θα έρθουν. Σκιές που διώχνουν τον ύπνο κι απλώνουν το σεντόνι του θανάτου. Ο πατέρας επιστρέφει νικητής σε μια ηττημένη πόλη.

Και μετά ο χειμώνας... η πείνα κι ανάμεσά τους η αντίσταση.

Για να μπορέσουν να αντέξουν τη σκληρή καθημερινότητα, αλλά και να συνεχίσουν να ζουν σαν να μη συμβαίνει αυτό που συμβαίνει. Βρίσκοντας τρόπους απλούς καθημερινούς μικρούς να αντισταθούν, να αντιδράσουν, να αντέξουν και να προχωρήσουν για να διώξουν τον εφιάλτη. Με τις παραστάσεις για τους τραυματίες στις γειτονιές κρυφά με τσιλιαδόρο. Η ιστορία μεταμορφώνεται από γεγονός σε βίωμα. Η ψυχρή λογική υποχωρεί. Η ιστορία διδάσκει το συναίσθημα. Πώς επιβιώνεις σε ένα προβληματικό παρόν; Πώς μπορείς να αντέξεις το αφόρητο; Πώς μπορεί να γίνει ο θάνατος μια καθημερινή συνήθεια, ακούγοντας παντού αυτό το σπαρακτικό «πεινάω».

1.264 ημέρες περνούν που ο ήρωάς μας τις μετράει μία μία.

Επιτέλους ελεύθεροι.

Ο εφιάλτης φεύγει νικημένος.

Τελειώνει όμορφα η ιστορία μας;

Όχι. Ενώ η αρχή του πολέμου κατακτά μια σημαντική θέση στη συλλογική μνήμη, το τέλος απωθείται.

Η 28^η Οκτωβρίου είναι πλέον μια μεγάλη γιορτή. Η 12^η Οκτωβρίου μια συνηθισμένη μέρα.

Η απελευθέρωση βρίσκει τη σκοτεινότερη δεκαετία στην ιστορία της ανεξάρτητης Ελλάδας σχεδόν στη μέση και τα χειρότερα δεν έχουν ακόμη εμφανιστεί. Θα ακολουθήσει σύγχυση σε μια κοινωνία διχασμένη που σύρθηκε στη θηριωδία του άγριου Εμφυλίου. Η Γιώτα Αλεξάνδρου δεν ξαναφέρει στην αφήγησή της τη βροχή από «ζήτη». Γράφει με τον αφαιρετικό ποιητικό της τρόπο:

«Μετά όμως... δε θέλω να θυμάμαι».

Θα δανειστώ τις σκέψεις του Πρίμο Λέβι, ενός από τους επιζώντες του Άουσβιτς.

Ο ωκεανός της θλίψης περικύκλωνε όσους επέζησαν.

Κάλυπτε τους χαρμόσυνους ήχους της απελευθέρωσης.

Η στάθμη του ωκεανού της θλίψης

χρόνο με τον χρόνο

ανέβαινε...

Δε γίνεται η Ιστορία να αδιαφορεί για το συναίσθημα.